

پایان‌نامه‌ی کارشناسی ارشد: علی محمد قارزی، ۱۳۹۴

بررسی شخصیت عرفانی شیخ سعدالدین حمویه بهرآبادی جوینی

انتشار معارف اسلامی بعد از پیامبر اسلام توسط علما زمان خود انجام می‌پذیرد چرا که بر اساس حدیث نبوی "العلماء ورثه الانبیاء" تعلیم معارف اسلامی بر عهده آنان است. و در این میان یکی از ستارگان که توانسته است در انتشار و گسترش فرهنگ اسلامی و عرفانی ستاره زمان خودش باشد شیخ سعدالدین ابوالسعادات محمدبن موید معروف به سعدالدین حمویه می‌باشد. که شیخ به عنوان شاگرد بلا واسطه نجم الدین کبری در اواخر قرن ششم و نیمه اول قرن هفتم می‌زیسته، و خاندان وی از خاندان تاثیر گذار در عرفان اسلامی از قرن چهارم به بعد از خراسان بوده اند ولی معروف ترین آنها شیخ مراد ما می‌باشد. شیخ سعدالدین علاوه بر اینکه شاگرد بلا واسطه شیخ نجم الدین کبری بوده با مشایخ بزرگ زمان خود من جمله ابن عربی، شهاب الدین سهروردی، رضی الدین علی لالا، صدرالدین قونوی، جلال الدین مولوی و عطار نیشابور مرادوت‌ها داشته و شاگردانی را آموزش داده و معروف ترین آنها عزیزالدین نسفی می‌باشد. آثار شیخ معروف به نگاشته‌های مرموز می‌باشد. شیخ سعدالدین توانسته است با ترکیب عرفان متاخر یعنی نجم الدین و متقدم ابن عربی راهی نو در عرفان اسلامی پایه گذاری و نظرات عرفانی مهمی را به دوست داران هدیه نماید.

مهمترین نظر عرفانی در بحث ولایت است که توانست در زمان خود و حتی بعد از خود در قرن هشتم و نهم تاثیر گذار بوده و باعث ترویج عرفان شیعی باشد.

کلیدواژه‌ها: عرفان، سعدالدین حمویه، نجم الدین کبری، نگاشته‌های مرموز، ولایت، عرفان شیعی

شماره‌ی پایان‌نامه: ۱۲۷۲۰۴۱۰۹۲۲۰۱۰

تاریخ دفاع: ۱۳۹۴/۰۶/۲۵

رشته‌ی تحصیلی: فلسفه و حکمت اسلامی

دانشکده: علوم انسانی

استاد راهنما: دکتر حسین بهروان